

Sygn. akt III AUa 1173/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 września 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach

Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSA Marek Procek (spr.)
Sędziowie	SSA Jolanta Pietrzak SSA Tadeusz Szweda
Protokolant	Elżbieta Szewczyk

po rozpoznaniu w dniu 21 września 2018r. w Katowicach

sprawy z odwołania A. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego A. K.

od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach Ośrodka Zamiejscowego w Rybniku

z dnia 14 marca 2018r. sygn. akt IX U 1612/17

oddala apelację.

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA M.Procek /-/SSA T.Szweda

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt III AUa 1173/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 marca 2018r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku oddalił odwołanie ubezpieczonego A. K. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. z dnia 11 października 2017r. odmawiającej prawa do - opisaney normą art. 88 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982r. Karta Nauczyciela (Dz. U z 2016r., poz. 1379 j.t. ze zm.) - emerytury nauczycielskiej, gdyż do dnia 31 grudnia 2008r. wnioskodawca

nie udowodnił co najmniej 20-letniego okresu pracy nauczycielskiej i nie nastąpiło rozwiązanie stosunku pracy na jego wniosek.

W odwołaniu od przedstawionej decyzji ubezpieczony wniósł o jej zmianę poprzez zaliczenie do stażu pracy nauczycielskiej okresów od 1 września 1985r. do 30 sierpnia 2001r.

Sąd Okręgowy ustalił, iż A. K., urodzony (...), w dniu 29 czerwca 2017r. złożył wniosek o emeryturę, wskazując, że jest nadal zatrudniony w Zespole Szkół (...) w R. i rozwiązanie stosunku pracy nastąpi po otrzymaniu decyzji.

Organ rentowy w zaskarżonej decyzji podniósł, że wnioskodawca udokumentował jedynie 17 lat, 3 miesiące i 12 dni okresów pracy nauczycielskiej.

Ubezpieczony na dzień 1 stycznia 1999r. udokumentował 18 lat, 2 miesiące i 25 dni okresów składkowych oraz 2 lata, 10 miesięcy i 4 dni okresów nieskładkowych.

Pracę w charakterze nauczyciela podjął 1 września 1983r. w Zespole Szkół (...) w R. jako nauczyciel przedmiotów zawodowych i świadczył ją od 1 września 1983r. do 24 czerwca 2005r. i od 1 września 2005r. do nadal, z tym, że w okresach od 1 września 1985r. do 31 sierpnia 2001r. świadczył ją w wymiarze niższym, niż połowa wymiaru czasu pracy. Od 1 września 2003r. jest zatrudniony w (...) na stanowisku nauczyciela praktycznej nauki zawodu z tym, iż od 1 września 2004r. do 28 lutego 2005r. w wymiarze 9/22 godzin dydaktyczno-wychowawczych.

Od 1 stycznia 1984r. ubezpieczony, w ramach działalności gospodarczej, prowadzi Zakład (...) w R., w którym - na mocy umów zawieranych z Zespołem Szkół Zawodowych w P., W., Zespołem Szkół Technicznych w R. - prowadził zajęcia praktyczne dla uczniów.

Umowy były zawierane na różne okresy w okresie od 1994r. do 2005r.

W żadnej z tych szkół ubezpieczony nie był zatrudniony jako instruktor zawodu. Jako właściciel zakładu (ponieważ tylko on miał takie uprawnienia), tak jak instruktor zawodu, przekazywał skierowanym do niego uczniom jak wykonywać czynności i sprawdzał ich wykonanie, a następnie oceniał ich umiejętności, stosując się do programu praktyk.

Oceniając żądanie ubezpieczonego, Sąd Okręgowy wskazał, iż nie osiągnął on powszechnego wieku emerytalnego, który od 1 października 2017r. dla mężczyzn wynosi 65 lat.

Ponadto - zdaniem tegoż Sądu - wnioskodawca nie spełnia warunków z art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017r., poz. 1383 - dalej, jako ustawa emerytalna), bo nie udokumentował na dzień 1 stycznia 1999r. pracy w warunkach szczególnych wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przewidzianej na danym stanowisku w wymiarze 15 lat, ponieważ w okresie od 1 września 1985r. do 31 grudnia 1998r. świadczył ją jako nauczyciel - pracownik w wymiarze mniejszym, niż połowa wymiaru czasu obowiązującego nauczyciela.

Jednocześnie - w opinii Sądu Okręgowego - ubezpieczony nie spełnia do dnia 31 grudnia 2008r. również warunków z art. 46 i art. 32 ust. 3 ustawy emerytalnej w związku z art. 88 ust. 1 ustawy z dnia 26 stycznia 1982r. Karta Nauczyciela (Dz. U. z 2016r., poz. 1379 j.t. ze zm.).

Sąd ten wskazał również, że ubezpieczony nie rozwiązał na swój wniosek stosunku pracy, a ponadto nie udokumentował do dnia 31 grudnia 2008r. wymaganego okresu pracy nauczycielskiej. Zgodnie bowiem z art. 3 pkt 3 Karty Nauczyciela, przez staż rozumie się okres zatrudnienia w przedszkolach, szkołach, placówkach oraz innych jednostkach organizacyjnych, o których mowa w art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 2 pkt 2 Karty Nauczyciela w wymiarze co najmniej 1/2 obowiązkowego wymiaru zajęć. Tymczasem, z przedłożonej przez ubezpieczonego dokumentacji niezbicie wynika, że w okresie od 1 września 1985r. do 31 sierpnia 2001r. nie pracował jako nauczyciel co najmniej w połowie wymiaru czasu pracy obowiązującego nauczyciela.

W ocenie tegoż Sądu, nie ma podstaw prawnych by doliczyć ubezpieczonemu w tym okresie do godzin przepracowanych w charakterze nauczyciela godziny jego pracy w swoim Zakładzie (...) w R., w trakcie których wykonywał czynności instruktora zawodu wobec skierowanych do niego przez szkoły uczniów na praktykę zawodową.

Wprawdzie, zgodnie z art. 1 ust. 2 pkt 4 Karty Nauczyciela podlegają jej również pełniący funkcję instruktorów praktycznej nauki zawodu, ale pracownicy zatrudnieni u pracodawców niewymienionych w ust. 1 oraz ust. 2 pkt 1-3.

Ubezpieczony nie wykonywał w spornym okresie czynności instruktora zawodu jako pracownik. Nie był bowiem zatrudniony w szkołach, które kierowały do niego uczniów na zajęcia praktyczne jako instruktora zawodu. Zakład (...) prowadził w ramach zgłoszonej działalności gospodarczej i nie pozostawał z tym zakładem w stosunku pracy, jako instruktor zawodu.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności, Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., oddalił odwołanie ubezpieczonego, jako niezasadne.

W apelacji od zaprezentowanego rozstrzygnięcia ubezpieczony zarzucił Sądowi pierwszej instancji:

- naruszenie prawa materialnego, a to przepisu art. 1 ust. 2 pkt 4 Karty Nauczyciela poprzez przyjęcie, iż ubezpieczonemu nie można zaliczyć czasu pracy wykonywanej, jako nauczyciela praktycznej nauki zawodu, świadczonej w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej do pracy nauczyciela, uprawniającej do przejścia na wcześniejszą emeryturę;
- naruszenie prawa materialnego, a to przepisu art. 32 Konstytucji RP poprzez nieuprawnione różnicowanie pozycji prawnej ubezpieczonego, uzależnione tylko i wyłącznie od miejsca wykonywania pracy, bez uwzględnienia jej zakresu i charakteru;
- naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 2 k.p.c. poprzez niedopuszczenie i nieprzeprowadzenie zawnioskowanego dowodu w postaci żądania okazania dokumentów, co w sposób istotny wpłynęło na treść zaskarżonego wyroku.

W oparciu o przedstawione zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, że ubezpieczony, w spornym okresie nie tylko wykonywał pracę, jako instruktor, ale był jednocześnie zatrudniony na podstawie umowy o pracę, co wskazano w pismach składanych do niniejszej sprawy. Zatem, mając na uwadze aspekt fiskalny, dotyczący odprowadzanych składek na ubezpieczenia emerytalno-rentowe, to niewątpliwie były odprowadzane. Aspekt praktycznej nauki zawodu dostrzegł również Sąd Najwyższy, który w postanowieniu z dnia 4 grudnia 2012r. orzekł, iż w świetle obecnie obowiązującego art. 1 ust. 2 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 26 stycznia 1982r. Karta Nauczyciela

(t.j. Dz. U. z 2006r. Nr 97, poz. 674 ze zm.), pracownicy zatrudnieni u pracodawców niewymienionych w ust. 1 i 1a oraz ust. 2 pkt 1-3, pełniący funkcję instruktorów praktycznej nauki zawodu oraz kierowników praktycznej nauki zawodu, są nauczycielami, jeżeli mają kwalifikacje określone dla nauczycieli praktycznej nauki zawodu oraz wykonują pracę dydaktyczną i wychowawczą w wymiarze przewidzianym dla tych nauczycieli (II UK 188/12). W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy kładzie zdecydowany nacisk na kompetencje danej osoby, nie ingerując precyzyjnie w podstawę zatrudnienia. Bez wątplenia ubezpieczony nie tylko posiadał wymagane od nauczycieli kompetencje, ale również był jednocześnie zatrudniony w szkole. Kompetencje ubezpieczonego, jako wieloletniego nauczyciela, nie podlegają również dyskusji. Sąd I instancji jednakże nawet nie próbował dokonać pogłębionej wykładni przepisu art. 1 ust. 2 pkt 4 Karty Nauczyciela, a ograniczył się tylko do jego zacytowania. Takie postępowanie - zdaniem apelującego - wydaje się wadliwe, szczególnie, że nie odniesiono się do cytowanego wyżej orzeczenia Sądu Najwyższego.

Jednocześnie - według skarżącego - dokonana przez ten Sąd wykładnia przepisu art. 1 ust. 2 pkt 4 Karty Nauczyciela stoi również w sprzeczności z przepisem art. 32 Konstytucji RP, który gwarantuje wszystkim równość wobec prawa.

Apelujący wskazał także, iż zaskarżony wyrok został wydany z naruszeniem przepisów postępowania, gdyż ubezpieczony wnioskował o przeprowadzenie dowodu, na zasadzie art. 248 § 1 k.p.c., o zobowiązanie (...) Szkoły Zawodowej Zespołu Szkół (...) w P., (...)-(...) P. ul. (...) do przedłożenia Sądowi oryginałów umów łączących ubezpieczonego i Zespół Szkół Zawodowych w P. w latach 1985-2001, których przedmiotem była praktyczna nauka zawodu uczniów tej szkoły przez ubezpieczonego, w 22 grudnia 1994r. oraz 14 lutego 1995r. - na okoliczność wykonywania praktycznej nauki zawodu przez ubezpieczonego oraz o zobowiązanie Zespołu Szkół (...) w R., (...)-(...) R., ul. (...) do przedłożenia Sądowi oryginałów umów łączących ubezpieczonego i Zespół Szkół (...) w R. w latach 1985-2001, których przedmiotem była praktyczna nauka zawodu uczniów tej szkoły przez ubezpieczonego - na okoliczność wykonywania praktycznej nauki zawodu przez ubezpieczonego. Niewątpliwie - zdaniem apelującego - przeprowadzenie tego dowodu wyjaśniłoby wiele wątpliwości, co do okresu zatrudnienia ubezpieczonego oraz charakteru i przebiegu pracy w spornym okresie.

Sąd apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Przyjmując ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji jako własne uznał, że apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z odesłaniem z art. 47 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016r., poz. 887 ze zm.), zasady przechodzenia na emeryturę nauczycieli bez względu na wiek, urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., a przed dniem 1 stycznia 1969r., określają odrębne przepisy. Przepisem tym jest art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982r. Karta Nauczyciela (t.j. Dz. U. z 2016r., poz. 1379), który w ust. 1 i ust. 1a stanowi, że nauczyciele mający 30-letni okres zatrudnienia, w tym 20 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze, zaś nauczyciele szkół, placówek, zakładów specjalnych oraz zakładów poprawczych i schronisk dla nieletnich - 25-letni okres zatrudnienia, w tym 20 lat wykonywania pracy w szczególnym charakterze w szkolnictwie specjalnym mogą, po rozwiązaniu stosunku pracy, przejść na emeryturę. Przepis ten stwarza więc przywilej przejścia na emeryturę bez względu na wiek nauczycielom, którzy mają dłuższy, niż wymagany przepisami ogólnymi okres zatrudnienia (dla kobiet 30 lat) oraz dłuższy okres pracy w szczególnym charakterze (20 lat, zamiast 15 lat wymaganych w przypadku emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych). Warunki stażowe spełnione być muszą przez nauczyciela do dnia 31 grudnia 2008r. - art. 88 ust. 2a pkt 1 Karty Nauczyciela. Nie ma bezpośredniego związku pomiędzy art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela, który przewiduje prawo do emerytury nauczycielskiej bez względu na wiek,

a przepisem art. 184 w zw. z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, regulującym prawo do emerytury w obniżonym wieku z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. Są to dwa różne uprawnienia. Sąd Apelacyjny akceptuje utrwalone w judykaturze stanowisko, że przepis art. 88 Karty Nauczyciela jest regulacją szczególną i w zakresie uprawnień emerytalnych nauczycieli autonomicznie normuje wymagania, których spełnienie uprawnia nauczyciela do emerytury, przepis ten ma charakter wyczerpujący i pełny (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2010r., II UK 108/10).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że określone w art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela warunki dotyczące okresów zatrudnienia i pracy w szczególnym charakterze muszą być spełnione do dnia ustania stosunku pracy nauczyciela (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2001r., II UKN 626/00; z dnia 24 marca 2009r.,

I UK 269/08; z dnia 11 marca 2009r., I UK 299/08). Podkreślenia zatem wymaga, że jedną z podstawowych przesłanek do uzyskania prawa do emerytury nauczycielskiej, zgodnie z art. 88 ust. 1 i 1a Karty Nauczyciela, jest rozwiązanie stosunku pracy na swój wniosek przez nauczyciela. W utrwalonym orzecznictwie sądowym i nauce prawa trafnie podkreśla się, że rozwiązanie stosunku pracy na wniosek nauczyciela jest niezbędnym warunkiem nabycia prawa do emerytury nauczycielskiej bez względu na wiek (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 2009r., sygn. akt I UK 308/08; z dnia 16 czerwca 2009r., I UK 5/09; z dnia 20 listopada 2001r., II UKN 626/00, II UKN 626/00 oraz Szymańska M. komentarz do art. 88 ustawy - Karta Nauczyciela (w:) Karta Nauczyciela. Komentarz., Barański A., Rozwadowska-Skrzeczyńska J., Szymańska M., LEX 2014).

Bezspornie ubezpieczony wymogu tego nie wypełnił, gdyż - jak wynika z jego oświadczenia złożonego na rozprawie apelacyjnej - nie rozwiązał stosunku pracy nauczycielskiej na swój wniosek i nadal pracuje jako nauczyciel.

Dodać jedynie wypada, że cechą umowy zawartej na czas określony jest jej rozwiązanie z upływem okresu, na jaki została zawarta i bez znaczenia pozostaje, czy pracownik złożyłby wniosek o jej rozwiązanie z taką samą datą końcową, jak wskazana w umowie - skutek w postaci rozwiązania i tak zaistniałby, zatem trudno przyjąć, iż rozwiązanie nastąpiło na wniosek ubezpieczonego i w związku z przejściem na emeryturę (por. uzasadnienie wyroku Sądu apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 czerwca 2005r., III AUa 123/04).

Zatem, skoro ubezpieczony nie rozwiązał stosunku pracy nauczycielskiej na swój wniosek i nadal pracuje jako nauczyciel, to nie mógł nabyć prawa do opisanej wyżej emerytury.

Ponadto, w niniejszej sprawie spór ogniskował się wokół zagadnienia, czy ubezpieczony do dnia 31 grudnia 2008r. wypełnił przesłankę 20-letniego stażu pracy w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela, wykonując w wymiarze co najmniej połowy obowiązującego wymiaru zajęć pracę nauczycielską uprawniającą do uzyskania prawa do emerytury.

Trzeba zatem wskazać, że Karta Nauczyciela podmiotowo odnosi się zasadniczo do nauczycieli zatrudnionych na podstawie stosunku pracy (art. 3 pkt 1 w związku z art. 1 ust. 1 i 1a). Jedynie w zakresie określonym ustawą Karta Nauczyciela podlegają jej również ci nauczyciele, którzy wykonują pracę nauczycielską w oparciu o zatrudnienie, którego podstawą nie jest wyłącznie stosunek pracy. Ustawodawca obok nauczycieli jako pracowników odnosi się w Karcie Nauczyciela również do nauczycieli, którzy pozostają w zatrudnieniu, jednak nie wyłącznie jako pracownicy (art. 3 pkt 1 w związku z art. 1

ust. 2 - różnica pojęć stosunku pracy i zatrudnienia). Pojęcie zatrudnienia ma tu znaczenie szersze niż zatrudnienie tylko pracownicze. Odnosi się to w szczególności do zatrudnienia w szkołach niepublicznych o uprawnieniach szkół publicznych, czyli takich, jak założone i prowadzone przez wnioskodawczynię (art. 1 ust. 2, pkt 2, ppkt b). Podkreślenia wymaga, że w uchwale z 20 września 1994r. (I PZP 37/1994) Sąd Najwyższy przyjął, iż dopuszczalne jest zatrudnienie nauczyciela w szkole niepublicznej na podstawie umowy cywilnoprawnej.

Jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 21 lipca 2016r.

(I UK 274/15), krąg uprawnionych do emerytury na podstawie art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela określony został w powołanym przepisie w związku z art. 86 Karty Nauczyciela, zaliczającym nauczycieli do pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze,

w sposób wymagający sprecyzowania pojęć „nauczyciel” oraz „praca w szczególnym charakterze”, przez sięgnięcie do art. 3 pkt 1 w związku z art. 1 ust. 1 Karty Nauczyciela.

W przepisach tych nauczyciele zostali zdefiniowani, jako nauczyciele, wychowawcy i inni pracownicy pedagogiczni zatrudnieni w: publicznych przedszkolach, szkołach i placówkach oraz zakładach kształcenia i placówkach doskonalenia nauczycieli działających na podstawie ustawy z dnia 7 września 1991r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2015r., poz. 2156).

Nie powinno również budzić wątpliwości, że nabycie prawa do emerytury na podstawie

art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela powinno być oceniane według stanu prawnego istniejącego

w dacie złożenia wniosku, bądź w dacie rozwiązania stosunku pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 lutego 2000r., II UKN 376/99; z dnia 20 sierpnia 2002r.,

II UKN 524/01; z dnia 31 maja 2006r., I UK 319/05; z dnia 15 kwietnia 2010r.,

II UK 304/09). Ten pogląd został powtórzony w wyroku z dnia 3 lutego 2010r.

(I UK 250/09), w którym Sąd Najwyższy stwierdził, że ustalanie uprawnień emerytalnych następuje co do zasady wedle przepisów obowiązujących w dacie złożenia wniosku emerytalnego, a tylko wtedy, gdy wynika to z reguł (przepisów) intertemporalnych możliwe jest weryfikowanie tych uprawnień według innego stanu prawnego (sprzed jego zmiany).

A zatem, jeżeli rodzaj zatrudnienia nie odpowiada definicji pracy nauczycielskiej zawartej

w przepisach obowiązujących w dacie zgłoszenia wniosku, zatrudnienie to nie jest uznawane za pracę w szczególnym charakterze w rozumieniu art. 86-88 Karty Nauczyciela. Trzeba także zauważyć, że art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela podlega wykładni ścisłej, gdyż jest przepisem szczególnym, samodzielnie określającym warunki do nabycia przez nauczyciela prawa do wcześniejszej emerytury.

Zatem, bez wątplenia w analizowanej sprawie ubezpieczony winien dysponować – opisanym prawem - stażem pracy nauczycielskiej wykonywanej na warunkach stosunku pracy.

Bezsporne jest również to, iż stażem takim wnioskodawca nie dysponuje. Jest to fakt przyznany przez ubezpieczonego, który zgodnie z normą art. 229 k.p.c., nie wymagał dowodu.

Skarżący był natomiast zdania, iż objęcie stażem pracy nauczycielskiej jedynie zatrudnienia na podstawie stosunku pracy, narusza - przyjętą w art. 32 Konstytucji RP - zasadę równości wobec prawa. Istotnie art. 32 ust. 1 Konstytucji RP był często przywoływanym wzorcem kontroli w sprawach z zakresu zabezpieczenia społecznego, w tym także w sprawach emerytalno-rentowych. W wyroku z 18 listopada 2008r. (sygn. P 47/07) Trybunał przypomniał, że także w sferze prawa do zabezpieczenia społecznego powołany przepis jest źródłem zasady równości wobec prawa, rozumianej jako nakaz, aby wszystkie podmioty prawa (adresaci norm prawnych), charakteryzujące się daną cechą istotną (relevantną) w równym stopniu, były traktowane równo - bez dyskryminowania

i faworyzowania. Wynika stąd w szczególności, że prawodawca przyznając jednostkom określone uprawnienia, nie może określać kręgu osób uprawnionych w sposób dowolny. Musi on przyznać dane uprawnienie wszystkim podmiotom charakteryzującym się daną cechą istotną. Jednocześnie zasada równości zakłada odmienne traktowanie tych podmiotów prawa, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej (por. wyroki: z dnia 20 października 1998r.,

sygn. K 7/98 oraz z dnia 21 czerwca 2001r., sygn. SK 6/01). Zatem w art. 88 Karty Nauczyciela oraz w przepisach ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (np. art. 32 lub art. 184), ustawodawca w sposób usprawiedliwiony uznał, że status prawny ubezpieczonego (np. pracowniczy lub wynikający z prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej) stanowi cechę istotną (relevantną), będącą podstawą do nierównego traktowania w zakresie prawa do wcześniejszej emerytury. Zauważyć przy tym trzeba, iż analizowana regulacja prowadzi do zróżnicowania uprawnień w kontekście konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego. Uprawnienie do wcześniejszej emerytury, którego przesłankami podstawowymi są okres zatrudnienia oraz okres wykonywania pracy o szczególnym charakterze, określone w art. 88 ust. 1 Karty Nauczyciela, przysługujące nauczycielom określonej grupy wiekowej, bez względu na osiągnięcie przez nich wymaganego generalnie przez przepisy emerytalne określonego wieku (65 lat dla mężczyzn i 60 lat dla kobiet), jest niewątpliwie przywilejem nauczycieli w stosunku do innych grup pracowniczych, objętych podstawowym modelem obowiązkowego systemu emerytalno-rentowego (por. art. 24 ust. 1 i 2 oraz art. 27 i art. 32 ust. 1 w związku z ust. 3 pkt 5 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych).

Mając na uwadze przedstawione okoliczności, Sąd drugiej instancji uznał, że apelacja jest bezzasadna i na mocy art. 385 k.p.c. orzekł o jej oddaleniu.

/-/SSA J.Pietrzak /-/SSA M.Procek /-/SSA T.Szweda

Sędzia Przewodniczący Sędzia

JR